Kránicz Bence (Simonyi Emő: Vacsora, 2010)

A *Vacsora* Simonyi Emő budapesti kiállításán (*Zuhanás – Szentek és szatírok*) leghátul, a kiállítótér végében lelhető fel. Alighanem ez az utolsó kép, amit a látogató szemügyre vesz, nem véletlenül: semmibe vesző, mindentől távoli világával egyszerre zárul rá a már látott művekre, és tart a végtelen felé, de legalábbis ki a festményeket befogadó Írószövetség Bajza utcai épületéből. Kényelmetlen kép, szabadulnánk már.

Formátumában, megjelenésében illeszkedik a kiállított munkák nagy részéhez. Nagyjából 2x1,2 méteres, impozáns festmény, rajta Simonyi védjegyszerű, meztelen, csupa izom és hús alakjaival. Zsúfolt kép – öt figura tolakszik a látómezőnkbe, nagyjából kitakarva a mögöttük elterülő pusztaságot. Mi tagadás, lelki nyugalmunknak jót tenne, ha teljes egészében kitakarnák azt a kínzó, reménytelenül üres *semmit*, amiben léteznek, amiben olyasfajta mindennapi teendőket látnak el, mint a mosás, gyűjtögetés vagy az evés. Első látásra idilli, bukolikus életet élő mikroközösség szerepel a képen, de a barnás-zöldes, nyomasztó színvilág tesz róla, hogy ne érezzük jól magunkat: a kevéssé látható, de kétségkívül jelenlévő határtalan táj a szabadság íze helyett a halál szagát idézi fel.

Az öt alak öt különböző irányba néz, ami csak ráerősít arra a feszültségre, amit különféle pózaik miatt már eleve felkeltenek a nézőben. Simonyi anatómiai érzékenysége és vonzódása a testhez a *Vacsorá*n is egyértelműen tükröződik, a széttárt lábakkal ülő és zabáló férfi épp olyan élethű, mint a hűtőgépre támaszkodó, merengő figura. A kép központjában ugyanis egy hűtő van, tárva-nyitva, tele sonkákkal, húsokkal. Itt valóban két világ ütközéséről beszélhetünk: míg a meztelen vagy rongyokba burkolózó, az önfenntartás alapvető tevékenységeivel foglalatoskodó közösség az ősemberi, archaikus múltat idézi, a hűtőgép hangsúlyozottan a modernitás kelléke és megtestesítője. Hol járunk? Milyen istentől és embertől egyaránt elhagyott, időn kívüli, apokaliptikus pusztulásvízió ölt formát Simonyi expresszív, lendületes ecsetkezelése által? Az egymáshoz feltűnően közel, egy masszában álló figurák elhagyott, kitaszított embercsoportra emlékeztetnek, a kopasz, múmiaszerű férfiak és a mértéktelennek tetsző táplálkozás láttán pedig élőhalottakra, a semmibe fúló zombikra asszociálunk.

De ezek az élőhalottak a mi világunkból, a mából érkeztek, vagy épp azt, annak maradványait falják, sörrel öblítve le a péppé transzformálódott húst (a sörösüvegek mintha a kifordított paraszti idill gúnyos, modern paródiáját sejtetnék). Mikor épp nem a pusztába merednek, a *Vacsora* szereplői húst csócsálnak, miközben húslények ők maguk is, csupasz, modern kannibálok az alkonyodó-elmúló világban, a semmi ágán. Friss, 2010-es keltezésű kép; itt tartunk most.